

4de zondag advent jaar B

Lc. 1,26-38

Op het einde van de advent, op de vooravond van de geboorte van Jezus, richt de Kerk onze ogen nog eens op Maria. En dat is ook terecht, want er is geen betere gids om ons voor te bereiden op de geboorte van Jezus dan Maria, die de eerste van alle gelovigen wordt genoemd.

“De engel werd van Godswege gezonden naar Maria” hoorden we net in het Evangelie. En dat “van Godswege” is belangrijk. Tegenwoordig lijken veel mensen te denken dat ze Kerstmis moeten maken: het moet gezellig zijn, cadeautjes, veel bezoek enz. Met als gevolg: ontgoochelde mensen als ze daar niet aan mee kunnen doen of frustratie als het dit jaar helemaal niet kan vanwege corona. Maar Kerstmis is niet wat wij ervan maken, maar wat God ervan gemaakt heeft voor ons. Het Evangelie van de boodschap van de engel laat zien dat God in zekere zin het eerste woord heeft.

Dat vindt ge ook terug bij Maria: ze werd geroepen of gevraagd voor haar taak, het was niet iets wat ze zichzelf heeft toegemeten. In feite leert ze ons daarmee dat we de grootste en schoonste gaven van God niet moeten zoeken, maar er ons alleen maar voor kunnen openstellen.

Maria had ook vragen bij Gods werking. “Hoe zal dit geschieden?” hoorden we haar zeggen. Maar uiteindelijk beseft Maria ook dat er in ons leven geen enkele berekening ons 100% zekerheid kan geven: van het concert des levens krijgt niemand een program. En daarom is het ook zo mooi te merken dat, naast de vragen en onzekerheden die er zijn, het vertrouwen bij Maria de bovenhand haalt: “Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar Uw woord”. Om dat eerlijk gemeend te kunnen zeggen, moet ge innerlijk heel wat nederigheid hebben: zo iemand gelooft ook écht degene tegen wie het gezegd wordt.

En dan nog is het dikwijls niet eenvoudig, want ook gelovige mensen kunnen soms door een hel gaan en overvallen worden door angst en twijfel. Ook Maria heeft Gods aanwezigheid in haar leven niet altijd begrepen. Lucas zegt ons twee keer: “Maria begreep deze woorden niet, en overwoog ze bij zichzelf.”

Maar juist ondanks dat, is het zo wonderlijk dat Maria haar geloof bewaard heeft, dat ze nooit hopeloos is geworden: niet bij de geboorte van haar kind in een stal, niet bij de vlucht naar Egypte, niet bij het verlies van haar Kind in de tempel, en zelfs niet onder het kruis. Toen de hele wereld op dat moment donker werd doordat de zon geen licht meer gaf, bleef in het hart van Maria het licht van het geloof branden.

Als ge het wilt samenvatten zoudt ge kunnen zeggen dat het geloof van Maria vervuld was van hoop en de zekerheid dat God trouw blijft, ook als wij dat niet zien of merken. En dat is ook de reden waarom we haar “Moeder van alle gelovigen” zijn gaan noemen.

Niemand van ons kan het leven plannen: we weten niet wanneer we ziek zullen worden of zullen sterven, we weten niet hoe het met onze familie of bekenden

zal vergaan in het nieuwe jaar. We maken wel plannen, maar die kunnen van het ene op het andere moment doorkruist worden.

Het is daarbij dat Maria ons in feite leert dat, in de mate we ons aan God durven toevertrouwen, ons geloof niet alleen zoekend, maar ook groeiend zal zijn. Zoals Maria zullen we niet alles begrijpen of direct kunnen plaatsen. Maar tegelijk mag zij wel een teken zijn dat God ons vertrouwen nooit beschaamt. En dat is ook wat ik u met Kerstmis toewens: dat God in uw hart plaats zal vinden om er geboren te worden, zijn intrek te nemen en te groeien als veilige gids en houvast doorheen heel ons leven. Amen.

Johan Goris, pastoor